

Sygn. akt IV KO 69/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie z zażalenia **B. Ś.**
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej we W.
z dnia 11 kwietnia 2019r., sygn. akt PR Ds. [...],
o odmowie wszczęcia śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 26 czerwca 2019.,
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 maja 2019r.,
sygn. akt II Kp [...],
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
odmówić przekazania sprawy

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2019 r. prokurator Prokuratury Rejonowej we W. odmówił wszczęcia śledztwa, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., w sprawie wszczętej z zawiadomienia B. Ś. o popełnienie na jego szkodę przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. czynu zabronionego z art. 231 § 2 k.k. Na powyższe postanowienie zażalenie do Sądu Rejonowego we W. złożył B. Ś.. W odpowiedzi na środek odwoławczy Prokurator Rejonowy we W. wniósł o jego nieuwzględnienie. Sąd Rejonowy w K., działając na podstawie art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu wystąpienia wskazał, że mając na uwadze, iż zarzut był skierowany przeciwko miejscowemu prokuratorowi, to pozostawienie sprawy Sądowi upoważnionemu w świetle art. 31 § 1 k.p.k. będzie źle postrzegane przez opinię publiczną, jako obciążone brakiem bezstronności Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w K. nie zasługiwała na uwzględnienie.

W Sądzie Rejonowym w K. istnieje II Wydział Karny, w którym orzeka 14 sędziów, co pozwalało stwierdzić, że obawy, o których pisze autor postulatu, nie mają charakteru realnego. Rzeczywiście oskarżyciel publiczny pozostaje w stałym, funkcjonalnym związku z Sądem, w rejonie, którego jest zatrudniony, ale kontakty te, o ile mają charakter służbowy, nie uzasadniają podejrzenia wystąpienia wątpliwości co do bezstronności Sądu, natomiast w przypadku wystąpienia relacji o charakterze prywatnym istnieje możliwość skorzystania z instytucji, o której mowa w art. 41 § 1 k.p.k.

Dodać należało, że fakt, iż przedmiotem postępowania odwoławczego jest zażalenie na odmowę wszczęcia postępowania przygotowawczego w sprawie, która dotyczyć miałaby prokuratora Prokuratury Rejonowej w K., nie uzasadniało konkluzji, że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości sprawa powinna zostać rozpoznana przez inny Sąd równorzędny. Trzeba bowiem dostrzec, że procedowanie Sądu w sprawie zażalenia B.Ś. nie będzie się wiązało z merytorycznym rozstrzygnięciem w przedmiocie jego zarzutów w stosunku do konkretnej osoby. Oznacza to, że złożone zażalenie będzie prowadziło do kontroli prawidłowości orzeczenia niesądowego organu procesowego prowadzącego postępowanie przygotowawcze jedynie w sferze przedmiotowej, tzn. czy w ogóle opisane w zawiadomieniu zachowanie można zakwalifikować jako przestępstwo, a nie na płaszczyźnie podmiotowej, czyli rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej wskazanej w zawiadomieniu osoby. Przypomnienia wymagał fakt, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa dotyczyło prokuratora, przeciwko któremu nie toczy się ani postępowanie o uchylenie immunitetu, ani postępowanie dyscyplinarne. Z tego względu obawa Sądu, iż rozpoznanie zażalenia zgodnie z właściwością miejscową godziłoby w dobro wymiaru sprawiedliwości, była zbyt daleko idąca.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

a